

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Caput LXI. Quid facere debeant Juniores Professi, ut primævum suum
fervorem conservent.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

CAPUT LXI.

*Quid facere debeant Iuniores profes-
si, ut primævum suum fervo-
rem conservent.*

Illis imprimis aliquot documenta ac mo-
nita generalia suggeremus, tumque inde
exponemus aliqua exercitia particularia, quæ
longa experientia docuit esse utilissima, è qui-
bus proinde haud minus illis, qui ipsos præ-
cessere, proficient, si modò accuratè observa-
re voluerint.

Ad documenta generalia quantum atti-
net, ut quoad illa ordinatè procedamus, ea di-
stribuemus in illa, quæ pertinent ad obliga-
tiones Religiosi erga Deum, illa quæ muneris
ipsius sunt erga amantissimam Matrem suam
Religionem, atque illa quæ proprium ipsius
spiritualem profectum attingunt.

*I. Quid iuniores inter Deum & semet-
ipsos observare debeant.*

*Et primò quidem, ut excolant spiritum
devotionis.*

OMni nimirum, qua poterunt, cura ac sol-
licitudine in seipsis conservare debent
spiritum devotionis, prout ipsum habuerunt
ac degustaverunt in Novitiatu. Devotionis
hic spiritus bifariam intelligitur. Primò enim
accipitur pro prompta voluntate ac vero
Deo placendi desiderio: ac secundò pro in-
teriori in bonis cogitationibus occupatione
ac

ac pro corde deinceps ad divinam Majestatem devotis affectionibus concepta atque exercitata elevatione. Religiosus etenim instructus esse dicitur devotione, ubi bona ei & constans est voluntas exequendi omnia, quæ Deo acceptiora esse noverit: aut ubi interius egregia quadam veritate commotus, aut quopiam bono animi sensu fuerit affectus. Utrouque hoc modo devotioni studere debent juniores Professi. Prima quidem usu confirmata ac talis sit oportet, ut illâ orbari non queant. Quod si altera quandoque defuerit, ad illam recuperandam excitare se debent.

Ut bonam voluntatem indefinenter conservent.

1. Connitendum est ipsis, ut interiores animi dispositiones probè colant, ut collectioni ipsius intendant, silentium ament & omnes egressus atque evagationes extra cellam devitent. Quod si quandoque hujusmodi egressum negotii cujuspiam alibi exequendi causâ obedientia requirat, ubi primum ipsum absolvent, celeriter & alacriter cellam suam veluti suum reperere satagent elementum, ad eum modû, quo piscis ex aqua fortassis extractus illam celerrimè reperere connititur.

2. Interius elevata, simplici, tranquilla & affectiva quadam ratione, in conspectu & in lumine Dei, hoc est in sancta præsentia illius, agere consuescant, instar eorum, de quibus dicitur in Psalmo 88. *Domine, in lumine vultus tui ambulabunt, & in nomine tuo exultabunt tota die.* Hanc interiorem dispositionem mane concipient, eamque quam pote-

Psal. 88.

10.

634 DE JUNIORIBUS PROFESSIS.

runt diutissimè per diem fovere, atque ubi nonnihil ab illa se deflexisse compererint, mox illam resarcire contendent.

3. Quorumlibet operum suorum initio serio & cum attentione debitam directionem præmittent.

4. Nullo unquam tempore committent, ut orationum suarum materiam præviè non præparent; atque ubi temporis angustia occupati fortè fuerint, secum conferent meditationis librum, ut ex illo aliquid materiae pro oratione legendo excerpant prius, quam ipsam incipiant.

5. Sollicitè curabunt, ut quotidie vacent lectioni spirituali, conscientia ante mensam discussione, atque serio sub vesperum examini.

6. Circa majores solemnitates, & per eorum Octavas Mysterii, quod recolitur, considerationi insistent. Ad illas etiam per aliqua pœnitentiæ opera se comparabunt, ac bonos animi sensus quibusdam aliis piis operibus fovebunt, donec tempus effluerit. Quotquot verò hæcenus istorum aliqua neglexerunt, citius omninò devotionis gustum amiserunt.

7. Quisquis ergo hunc gustum in se immixtum aut pristinum fervorem remittere animadvertit, se ipsum excitabit, ut illum gemitibus atq; ad Deum suspiriis unius aut plurium dierum secessu, Sanctissimi Sacramenti visitationibus ac salutationibus, Beatissimæ Virginis ac suorum precibus Patronorum, brachiorum in modum crucis expansionibus, atque extraordinariis à P. Magistro aut Direc-

ctore

ctore post sacram præmissam communionem
petitis pœnitentiæ operibus reaccendat, ad
pristinum postliminiò statum ut ea ratione
reducatur.

8. Quod si vero Divina Majestas in pœnara
culpæ in sua remissione aut nimia in exteriori-
ra effusione ac dissipatione admissæ amissum
devotionis gustum tam cito, tamque sensibi-
liter non reddiderit, propterea non turbabi-
tur, neque animo frangetur, sed bonum desi-
derium suum continuabit, & magna cum re-
signatione, spe ac dulcedine hanc perferet Dei
veluti absentiam atq; elongationem, dicendo
cum Propheta: *Iram Domini portabo, quoniam
peccavi ei, donec causam meam judicet-- ducet Mich. 7. 9.
me in lucem, videbo justitiam ejus.*

Status iste privationis humili submissione
atq; ad Dei voluntatem conformitate locum
obtinebit bonæ, etsi minus sensibilis, devoti-
nis: si modò quis interea nihil officii & obli-
gationis suæ intermittat. Qui verò parùm cu-
raret, ut omissam recuperaret devotionem,
ea occasione facillimè perdere etiam posset,
quidquid eousque lucrari potuisset.

II. *Ut teneriorem semper conscien-
tiam retineant.*

Conscientiam teneriorem habere est non
solum peccatum veniale æque ac mor-
tale cavere, quòd utrumq; Divinæ Majestatis
adversetur honori: verùm etiam in rebus mi-
nutoribus, quæ sunt sanctæ voluntatis ipsius,
uti sunt Constitutiones, mandata Superiorum,
Ecclesiæ cæremoniæ, Regulæ modestiæ &
quidquid ad communem pertinet ædificatio-
nem,

nem, esse fidelem. Quisquis enim minora negligit, sensim prolabetur in majora, à quibus nunquam fortè resurget juxta istud ipsius Sancti Spiritus effatum: *qui spernit modica, paucim latim decidet. attende, ne --- sit casus tuus insanabilis in mortem.*

Ecclesi. 19. 1. 28. 30.

Initio quidem hujusmodi culpas leviores absque aliquo conscientia angore nemo solet admittere: ac ubi quis illis assueverit, absque ullo conscientia serupulo illas committit, quæ ratione pederent in cordis duritiem incurrit. Cum S. Dominicus, postquam à primo conventu suo diutius abfuisset, post ad ipsum revertisset, incredibili affectus lætitia fuit, quod observantiam illic exactissimam reperiret, cum Religiosi etiam minimarum quarumvis rerum transgressionem religioni haberent. Istiusmodi, ex. gr. sunt cellulam mundam servare, illam quotidie mane absque ullo neglectu componere, atq; minimum in hebdomada semel scopis purgare, locis & temporibus silentio deputatis signis, ubi fieri potest, potius quam verbis, quæ ab aliis sciri debent, innuere, in Choro caput, juxta id quod præscribitur, cooperire, ac discoperire, profundas illic inclinationes atq; genuflexiones graviter & in spiritu facere; officia, quæ explenda quis habet, prævidere, neq; illa negligenter perficere, pro suo arbitratu à nullo actu regularitatis abesse, interiori impulsui ad præsentiam Dei se revocandi aut ad ipsum cor suum elevandi celeriter parere; aliaque similia, in quibus quis voluntatiè aut ex socordia ubi defecerit, conscientiam suam lædet, ac Spiritum

San-

De
Oratione

DE JUNIORIBUS PROFESSIS. 67

Sanctum contristabit, qui proinde ab ipso se subducet, neque ea, qua prius familiaritate loquetur ad cor ipsius, id quod cavere nos monet Apostolus ubi ait: *Nolite contristare Spiritum Sanctum Dei.* Ephes. 4. 30.

Nemo attamen ob culpas suas, quantumvis notabiles illæ fuerint, multò minus ergo leviores ubi extiterint, conturbari, aut animum debet abjicere, sed in revertendo ad conscientiam suam fidem servare. Quare ubi primum aliquas à se noxas admissas animadverterit, se exinde humiliabit, veniam à Deo postulabit, ac sponte exiguarum, quas aliquando permittunt superiores, pœnitentiarum aliquam subibit dicendo v g. *Platinum Miserere* brachiis in formam crucis expansis, visitando ac salutando Sanctissimum Sacramentum, aliave consimilia peragendo. Atque exinde præteritis oblivioni relictis de futura sollicitè cogitabit emendatione.

III. *Ut semper puram habeant intentionem.*

Illi in bonis exercitiis suis constantes persistunt, qui in illis aliud querunt nihil, quam Deo ut placeant, illiusque adimpleant voluntatem; quoniam ita immutabile atque, ita loquendo, æternum illis motivum est. Huic intentioni quoadusque adhæserint, invariabiles erunt. Verum illi e contra id, qui in agendo suam nativam propensionem, aut considerationes sequuntur humanas, æque inconstantes erunt, atque istæ ipsæ sunt eorum propensiones, ac res creatæ, quas sibi pro objecto proposuerint.

Quis-

Quisquis in actionibus suis placere hominibus voluerit, aut propriam in illis satisfactionem quavis ratione quæsierit, ubi primum ista defecerit, bona proposita sua & ipse abiciet. Atq; ea communior causa est, quòd plures in eo, quod cœperunt non per maneat; quoniam non purè Deum, sed se ipsos æque, aut fortè etiam amplius, quam Deum quærebant; ut proinde ubi in Dei servitio propriam potè non reperere oblectationem, mox ipsum abdicaverint.

Ista intentionum ipsorum impuritas illis non rarò, sive animi cœcitate, sive quod amoris proprii disquisitiones subtiliores existant, est ignota. Verùm usum aliquando inde aliquem contrahunt, quin ipsi agnoscant, ubi in operibus suis propriam commoditatem aut naturalem aliquam satisfactionem ex parte saltem sibi proponunt, & congruenter ad ista plerumq; agere amant. Perversa ac depravata pietatis illorum penetralia tum satis superque se produnt, ubi occasio fuerit aliquid faciendi aut patiendi, quod eorum naturæ adversetur, ubi turpiter succumbunt, palamque omninò faciunt, eousque purè ipsos non attendisse ad Deum, sed potius ad propriam animi voluptatem; quoniam ex virtutis præscripto vivere ac Deum glorificare desinunt, ubi naturæ suæ deficit voluptas & commoditas. Prò Deum! quot hujusmodi reperire est Religiosos?

Juniores ergo Professi, in bono perseverare qui cupiunt, præter teneritudinè Conscientiæ, quæ à malo abhorret, sollicitè invigilare debent custodiæ cordis sui, ut in omnibus ac
fin-

De
Oratione

singulis actionibus suis solam Divinam spectent voluntatem, atque ut omnes subtiles amoris proprii disquisitiones mortificet. Observare debent se ipsos, ne fortè natura, quæ fermè semper se ipsam ac proprias comoditates attendit, ipsis imperfectiora exhibeat motiva, ex grat. vanæ gloriæ, animi voluptatis aut alterius sive humani sive mundani objecti. Hoc est puræ semper intentioni studere, atque ista in via Dei se stabiliendi ratio est.

Quid Juniores Professi observare debeant erga amantissimam matrem suam Religionem.

I. *Ut semper, ubique, & in omnibus bono sint exemplo universis.*

EXimio ordinis honoris & observantiæ regularis, quo omnes probi Professi, veluti genuini Religionis suæ filii, ardere debent, zelo impulsæ ubique omnes ædificare atque in omnibus bono tam externis quàm Fratribus esse exemplo connitantur, oportet. Minimè sanè omnium decet, Religionem ingressi ut fuerint, ei foris aut intus probro, aut scandali aut relaxationis aliis sint occasioni: quin potius ut ait Apostolus: *Nemini dantes ullam 2. Cor. 6: offensionem*; quantum quidem poterunt, exhibere se debent irreprehensibiles, ut amantissimæ matri suæ Religionis causam non præbeant de illis conquerendi ac dicendi: *Filios enutrivit & exaltavi: ipsi autem spreverunt me. Isa. 1. 2.*

Nihil unquam clam superioribus agent, quod coram ipsis agere nollent. Quin potius sponte ipsi illos adibunt, ut ad pedes eorum provoluti de culpis admissis se accusent, quin

ullam

ullam celare nitantur, aut expectent, donec illæ ipsi per alios innotescant.

Nulla etiam ratione, adulatione, aut nequam innoxio silentio probabunt perversum exemplum, quod alii Religiosi coram ipsis præbuerint, ne culpæ eorum participes ipsi evadant: sed superiores monebunt, veluti eâ Religioni quam debent, fide obstringuntur.

Tandem ita se gerent, ut frustra Religiosorum ne nomine insigniantur, neve opera ipsorum Professioni non consentiant. *Concordet vita cum nomine, professioque sentiat in opere.*

S. Anselmus author est, vitam eorum, qui secus agunt, perpetuum esse mendacium: quoniam vestem præferunt pietatis ac Reformationis sub hac vel illa Religionis Regula, cui opera non respondent. *Unusquisque, inquit, sui Ordinis gerat officium, ne totum, quod vivit, deputetur mendacium: si enim quod ordinis sui est, non egerit, omnis ejus exterior habitus mentitur, qui eum illius ordinis esse testatur.* In similitud. c. 127.

Quotquot isto honoris Religionis & observantiæ Regularis bono exemplo suo tuendæ ac promovendæ zelo exarserint, næ illi procul absunt ab eo, de bonis propositis suis quidquam ut remittant: ac veluti in quavis occasione palam faciunt, amari à se Religionem, ita illi vicissim in Religione amantur. Voluptate ipsam afficiunt, atque ab illa vicissim afficiuntur. Omnia in illa ipsis arrident, quo fit, ut ad quævis virtutum quarumvis exercitia magna cum alacritate accurrant.

II. *Ut ferventiores imitentur.*

Tantum abest, ut tepidioribus se accom-
modent, ut etiam quovis tempore ferven-
tiores, devotiores, modestiores, ac vitæ regu-
laris amantiores, adeoque in via Dei meliori
gradu procedentes imitentur. B. Stanislaus
Societatis Jesu Novitius modestiâ suâ collige-
bat, ac sermonum suorum ardore succendebat
omnes Fratres, qui ipsum intuerentur, aut lo-
quentem audirent. Hi igitur in loco oratio-
nis illic conabantur consistere, unde ipsum
videre possent, quò ita ex isto ipsius intuitu
animis collectiores ac ferventiores evaderent.

Ad eum modum Juniores Professi, veluti
prototypa ob oculos sibi proponant illos, quos
vident esse singularioris exempli, atque post
illos, veluti magnis passibus procedentes gi-
gantes, currere admittentur. Cùm illis ali-
quando sermones de Deo miscere gaudebunt,
ubi id absque communis fieri poterit charitatis
dispendio.

Peculiariter investigabunt exercitia & usus,
quæ ipsis ad agendum in spiritu magis condu-
cunt. Illos rogabunt, ut plena cum fiducia
de culpis, quas in illis deprehenderint, illos
commonesciant. Hoc ubi charitatis obsequi-
um ab illis accipient, gratias illis agent. Deni-
que suas agendi rationes aliquando compara-
bunt cum illis, quibus hujusmodi ferventiores
Religiosi utuntur, ut videant, in quo illis disti-
miles sint, ut emendent.

III. *Ut ament bonum commune.*

Bonum commune privatis suis commoditatibus anteponent, & cum gaudio occasiones accipient alicujus communitati exhibendi obsequii, quantumvis in privato id magno eis steterit labore, qui attamen suavissimus illis erit in gratiam amantissimæ Matris, quæ illos recepit, atque in gremio suo nutrit.

Nullum unquam tempore vendent, sive, ut sic dicam, emifacient exigua obsequia ac servitia sua. Quin potius econtrariò sponte superioribus se offerent ad omnia molestiora, sive intrâ sive extrâ, peragenda negotia, quin ullam querimoniam habeant, vel utrum & alii similia agant, nec ne attendant.

Zelum adeò bonum conservabunt, ut omnia in communitate ordinatè procedant, ut ad æquis animis acceptanda quævis, quæ obedientia eis injungere voluerit, officia, eaque sanctâ quadam cum lætitiâ atque alacritate exequenda sint comparati.

Ubi nullum hujusmodi officium ipsis injunctum fuerit, quotidie se ad aliquid faciendum assuefacient, quod publicam communitatis spectet commoditatem, quantumvis id aliud foret nihil, quàm ut claudant fenestram aut januam, quam non convenit esse apertam, aut librum, qui alioquin corruptionis periculo exponeretur, rectè componant, aut rem quampiam suo loco, à quo fortassis fuerit amota, restituant, aut alia diversa officia exhibeant, quæ quantumvis in seipsis perexigua sint, illos tamen, ea qui præstant, paulatim supra

De
Oratione

pra ignavum ac terrenum amorem erigunt & extollunt, ut ipsos sanctâ quadam consuetudine in rebus etiam majoribus spirituale ac temporale bonum Religionis, ubi poterunt, procurandi locupletent.

IV. *Ut Fratribus quoq₃ suis sint officiosi atq₃ obsequiosi.*

Hunc fraternæ charitatis ulum & exemplo & scriptis suis commendavit sancta Mater Theresia. Ubi aliud quid agere illa nequibat, quam alicui sororum in obscuro ambulanti ut præluceret, id officii minimè omnium negligebat. Ad eum modum boni Professi, qui in spiritu Religionis stabiliti ac confirmari desiderant, magnoperè suavis atque intimæ & sinceræ charitatis actiones, excolere conituntur. Quantum quidem ipsis licet, omnem sibi ipsis laborem ac molestiam sumunt, illa Fratres suos ut exonerent. Abjectiora quæque sibi eligunt, ut aliis honorabiliora relinquunt. In dies singulos sibi ipsis præscribunt duos aut tres actus exteriores obsequii erga illos, quantumlibet in aliis illi fieri non essent, quam ipsis lumen ut offerant, quo candellam ipsi suam accendant; scopas aut aquam, cellulam suam ut verrant, librum deferant, quem ab illis expetunt, locum aut sententiam in illo inquirent ac notent, quam ipsi fortè legere voluerint; in aliquo officio ipsorum absentium vicem suppleant, atque alia minutiora servitia exhibeant, quæ contemptui haberi non debent, quoniam in Religione conser-

vant eminentissimum spiritum divinæ charitatis ac sanctæ horum erga illos humilitatis.

Quid Juniores Professæ observare debeant erga seipsos.

I. *Ut præ omnibus spirituales sibi profectum suum præfigant.*

Veluti dicere solemus Christianis sæcularibus, ut de salute sua potiùs æterna, quàm quavis re aliâ cogitent, atque eò ut omnia, quæ faciunt, veluti ad finem, ob quem Deus ipsos in hoc mundo collocavit, dirigant: ita dici debet Religiosis, ut præ omnibus rebus aliis cogitent de suo in perfectione progressu ac profectu, hoc est, ut solidè exerceant virtutem secundùm instituti sui spiritum, quoniam hic finis est, ob quem Deus ipsos ad statum Religiosum ac speciatim ad Ordinem istum appellavit. Quævis alia accessoria cùm sint, hoc unicum præcipuum ac totius rei caput est.

Cœcitatem deploramus sæcularitum, qui omnem penè curam ac sollicitudinem suam rebus mundanis cùm impendant, partim omnino de salutis suæ negotio cogitant. Haud minùs profectò deploranda foret cœcitas Religiosorum, qui tanto nequaquam ardore profectum suum prosequerentur spirituales, quanto officio & negotiis à Superioribus ipsis demandatis intendunt, quoniam accessorium permutarent in præcipuum & oblivioni vocationis suæ finem traderent.

DE JUNIORIBUS PROEESSIS. 645

In omnibus hujusmodi negotiis & occupationibus constitutum sit nobis oportet, Deo potius placere, quam probantibus hominibus ea feliciter perficere: atq; si illis, quidquid Deus ingenii & industriæ nobis concesserit, impenderimus, ut illa pro debiti ratione exequamur, id fiat est necesse, quoniam sic ipse fert voluntas, non ut nostro fiat satis desiderio atque expectationi. Adhæc meminisse nos oportet, velle ipsum, ut amplius etiam in nostram incumbamus perfectionem, omninoque fore satius, si cetera omnia negligeremus, quam ut in illa delinqueremus.

Junior Professus semper ob oculos propositum sibi habeat oportet, Religiosam vitam amplexatum se non fuisse, in virum doctum, aut concionatorem ut evaderet, neque aliorum ibi ut sibi benevolentiam compararet, neque officiis sive muneribus ut exornaretur, quin potius ut in suam perfectionem, hoc est in sui correctionem, per veram mortificationem, efficaciter incumberet. Multum ei proderit, si quot hebdomadibus vel quot mensibus sibi præstituat exercitium peculiare alicujus virtutis, aut destructionem alicujus vitii, sibi que certum numerum actuum tam interiorum quam exteriorum præscribat, quorum etiam in examine conscientiæ exiget rationem.

Sæpius in memoriam sibi revocabit sancti Spiritus istud effatum, nempe omnia penitus inutilia ac pura esse vanitatem, nisi quis Deo, timoris & amoris affectu, ac sanctæ voluntatis illius adimplerione, adhæreat. Deum, inquit, time, & mandata eius observa:

Eccle. 12.

13:

Ss 3

hoc

646 DE JUNIORIBUS PROFESSIS.

hoc est enim omnis homo. ubi S. Hieronymus subjungit : *Si hoc est omnis homo, ergo absque hoc nihil omnis homo.*

Animo etiam versabit, quod si tempore Novitiatus aliò non spectavit, quam suo ut benè in omnibus fungeretur officio, quo hac ratione gratiam mereretur professionis, vita nostra hic in terris est Novitiatus æternitatis, ac proinde eodem fervore continuare suum debet rectè in omnibus agendi modum, ut in morte sua dignus judicetur, qui in numerum beatorum cœli Professorum cooptetur, unde amplius ne excludatur per omnem timere non habet æternitatem.

II. *Ut tempus convenienter adhibeant, ac bene impendant.*

Boni Professi studiosissimè curant optimè uti tempore, quod ab actibus communitatis Religio ipsis in cellulis transigere permittit. Ipsum igitur impendant solis utilibus occupationibus, qualis est lectio librorum verè spiritualium ac devotorum, ex illis excerpunt egregias sententias, potissimum verò ex sancto Evangelio & Epistolis S. Pauli, quas aliqui penè integras memoria retinuerunt. His adjungo exscripta exempla insigniorum versiculorum Psalmorum & monitorum Sapientiæ Salomonis, ut illos mandent memoriæ, illisque utiliter in interiori animorum suorum occupatione utantur.

Lectio huic suæ intermiscet quædam cum Deo devota colloquia, atque animum quandoque intendunt ad aliquod genus orationis

De
Oratione

DE JUNIORIBUS PROFESSIS. 647

tionis penitus affectivæ, & gustibus spiritualibus refertæ, quin aliâ ratione quidpiam meditentur, è qua quidam non rarò plus emolumentum percipiunt, quam ex illa, cui cum communitate vacaverunt.

Capitis gravedinem atque ignaviam expugnant brachiorum in formam crucis expansionibus, aliisque corporis incommodis habitibus ad modicum tempus perductis, atque eâ ratione superant otiositatem, atque in cellula sua Paradisum inveniunt exemplo illius, qui dicere amabat: *O beata solitudo, sola beatitudo!*

Ex illa qui egrediuntur, ut divagentur, ut hic & illic per varia Monasterii loca quærant animi relaxationem, magnam contra Deum admittunt infidelitatem, quæ sæpiùs punitur ariditatibus, quæ inde plerumque progenerant in pietatis studio torporem ac languorem, atque etiam in multis integram à primo statu suo defectionem.

III. *Ut hominem suum tam interiorem quam exteriorem probè excolant.*

Interior homo anima, exterior corpus est. Animam porrò suam excolunt, ubi magni, uti debent, faciunt illius dignitatem, quod in illa sit imago Dei, qui se in illa contemplando oblectatur, quamdiu vitiis & inordinatis animi motibus non deturpatur, sed in sua innocentia perseverat.

Hominem verò suum exteriorem excolunt, quando corpus in exacta continent modestia, ipsumque honorant veluti Fratrem Jesu Christi,

648 DE JUNIORIBUS PROFESSIS;
sti, postquam Verbum Caro factum est; velu-
ti Templum divinitatis; ac veluti sacrum Ta-
bernaculum, quod ipse Christus Jesus præsen-
tiâ suâ in sacra Communione sanctificavit. Ve-
hementissimè igitur ab omni eo abhorrent,
quo istud prophanari Sanctuarium posset:
atque ut ipsum à vitiorum spurcitia ac putore
rueantur, illud cum S. Paulo castigant ac vo-
luntariâ afflictatione in servitutem redigunt.

CAPUT LXII.

*Regulæ peculiariores pro Junioribus
Professoris, qui primum suum conser-
vare volunt fervo-
rem.*

1. **P**ER primum à professione sua annum il-
lum cujuslibet mensis diem, qui erat,
quando illam faciebant, sibi sibi legent, ut illo ipsi-
us professionis memoriam celebrent, Deo gra-
tias agendo, ad sacram accedendo synaxin, vo-
taque sua ac sancta, quæ in illorum emissionem
conceperant, proposita renovando.
2. Anno isto elapso iisdem affectibus cele-
brabunt Anniversarium, huncque morem an-
nuatim continuabunt, diem integrum solitu-
dini atque animi collectioni consecrando, ac
totius anni istius noxas confessione sacrâ ex-
piando.
3. Per priores annos istos quotidie visita-
bunt sanctissimum Sacramentum, ut Deo pro-
vocationis suæ beneficio gratias agant, atq; ani-
mi

De
Oratione